

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra Nissen

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 15. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann10tom-shoot-idm140515552215152/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

i det fængbare Hus. Hun saa' da, at hun havde glemt at hænge Klæde for Vinduet — og det forekom hende, at et Ansigt var trykket op mod Ruden der udenfor. Men hun var for træt og søvrig til syndeligt at agte derpaa. Og hun sov straks efter ind — og snorkede.

Hun drømte tungt og forvirret. Det forekom hende, at hun bar paa en Byrde — maatte danse med den — holde den paa sine Arme ja endog kærtegne den ... og det var Svend Pusling, Mandslingen, som først var saa lille som et Diebarn, men stadig voksede, indtil han blev som et helt stort Karlfolk ... og han havde Armen om hendes Liv — han vilde svinge hende rundt, danse med hende — kysse hende ..... Ja, han kyssede hende — og hun saa' ind i hans fjoilet henrykte Ansigt — rev hans Hænder bort fra sit Liv — vilde tvinge ham i Knæ — men formaaede det ikke .....

Hun evnede kun at skribe om Hjælp. Og nu vaagnede hun med et halvkvait Udraab.

I Mørket fælte hun nogle stride Haartjavsler mellem sine Hænder — hun rejste sig over Ende i Sengen og kæmpede med en Mand, der ikke vilde slippe hende. Den haandfaste Jomfru opbød alle sine Kræfter og drog ham med sig ud paa Gulvet. Hun raabte om Hjælp. Faderen derinde i Stuen ved Siden af blev vækket; men søvndrukken var han, og Fyrstikker kunde han ikke finde.

Saa hørte hun Svend Puslings Stemme ind i Øret: „Slip mig!“ bad han bønligt.

„Dit Umenneske! Hvor turde Du vove ...!“ sagde hun dirrende og aandeløs.

„Slip mig — eller der sker en Ulykke!“ sagde han truende.

Hun spændte kun fastere omkring ham. Hun havde værnet om sin Kvindelighed — men Voldsmanden skulde endda ikke slippe. Hun skreg højt om Hjælp. Han bed hende i Fingeren, men samtidig hørte hun Lyd som af Graad — en jamrende, undertrykt Klage, som om *han* bebrejdede *hende* noget. Og hun løsnede lidt sit Tag ... han smuttede fra hende.

I det samme stod den gamle, skrævende ud for sig, med en tændt Lysestump inde i Stuen. Og Karle og Piger, lige sprungne ud af Sengen, kom til med Lygte.

Henne ved Døren laa Svend Pusling krøbet sammen som et Nøgle Garn — trækkende den røde, strikkede Hue ned over Øjnene. Og midt paa Gulvet laa Jomfru Inger knælende, idet hun søgte med sit Natlinned at dække sin Nøgenhed. Faderen sparkede ud efter Mandslingen, men vakkede, tabte Ligevægten og styrtede tungt til Jorden, saa at Lyset sluktes.

Som en Kat var Svend paa Benene, snappede Lygten fra den nærmeste Karl og fór, under Pigerens Hvinen, ud af Døren, tværs over